

— SÆRNUMMER —

RØDOVRE
SKAKKLUB

INTERNE TRÆK

RØDOVRE SKAKKLUBS ÆREDE FORMAND, EJLERT ANDERSEN, FYLDER
60 ÅR D. 7. DEC. 1990!! REDAKTIONEN ØNSKER HJERTELG TILLYKKE

RØDOVRE SKAKKLUB - DET ER EJLERT!

I anledning af Ejlerts 60 års-dag fredag den 7. december 1990.

For de fleste af Rødovre Skakklubs nuværende medlemmer er **Ejlert** manden, der altid har været klubbens formand. Enkelte af os kan vel huske, at der var nogle få år sidst i 70'erne, hvor **Ejlert** på skrømt lod som om, han ikke var formand. Vi kan også allesammen i princippet indse, at der må have været en tid for meget længe siden, hvor **Ejlert** endnu ikke var blevet klubbens formand, men egentlig forstå det kan vi ikke. Hvordan har Rødovre Skakklub dog kunnet fungere uden **Ejlert** som formand?

At den fungerer, og at den fungerer godt med **Ejlert** i spidsen, ved vi alle i klubben. Det er ubegribeligt meget, **Ejlert** tager sig af og sørger for. Der er næppe mange, der tænker på, hvad der er gået forud, når de sætter sig til brættet tirsdag aften. Men her er så en anledning til at gøre det.

Det er hverken Gud, Schlüter eller Per Møller, der sørger for, at Tinderhøj Skole stiller lokaler til rådighed for os. Det er **Ejlert**. Hvert forår må han indsende et digert skema til kommunen for at ansøge om lokaler. Næsten hver uge må han have afklaret, om det nu er kantinen - eller på de heldige dage - lærerværelset, vi skal spille i. Tre gange om året lægger han skema for klubbens interne turneringer. De bliver lavet mandag aften før turneringsstart tirsdag, fordi sendrægtige medlemmer først i sidste øjeblik finder ud af, at det jo egentlig kunne være hyggeligt at spille skak en gang om ugen.

Så er der jo også holdturneringerne, der skal organiseres. **Ejlert** har altid været interesseret i organisationsarbejde. KSU og DSU er ihvertfald for undertegnede fjerne organisationer, men dér gør **Ejlert** sig også gældende. Han er fortsat formand for KSU's repræsentantskab, og hans synspunkter har vægt i den danske skakverden. For få år siden blev holdturneringen omorganiseret, så hængepartier blev afskaffet. Det skyldtes ikke mindst **Ejlerts** indsats. De af os, der i Allerød har været udsat for at måtte tage hængeparti i en klart vunden stilling, fordi modstanderen spekulerede i kilometrene, skylder også **Ejlert** mange tak på dette punkt.

Men ellers handler holdkampene for **Ejlert** jo mest om at få sat holdene og få aftalt kørselsmuligheder spillerne imellem. En del af os er jo mænd i moden alder, men alligevel har vi det med **Ejlert**, som vi har det med vore fædre: Han ordner alt, og man kan altid regne med ham. Der bliver ringet en del til og fra 31 70 68 71 op til holdkampene, men fuldtallige er vi altid takket være **Ejlert**. Vi kan egentlig ikke være bekendt, at vi så ikke vinder hver gang. Man kan jo ligefrem se på manden, at et nederlag gør ondt på ham. Men vi er jo kun mennesker, **Ejlert**, og tro mig, vi taber ikke med vilje.

Men de ugentlige klubaftener arrangerer jo heller ikke sig selv. Hvem tror du sørger for, at brædt, brikker og ur er stillet op på bordene? Hvem tror du har skrevet kampsedlen, hvoraf det fremgår, hvem du skal spille mod? Hvem tror du kopierer noteringslister og turneringsskemaer, så klubben sparer penge, og alle kan følge med i stillingen? Du har kun et gæt, og det er ikke svært at gætte rigtigt: Det gør **Ejlert**.

Så er der også nogle, der mener, at han kan spille skak. Det lader vi ligge i denne omgang. Det skal jo være en artikel til **Ejlerts** hyldest!

Ejlert går nu snart på pension fra Nordisk Kabel og Tråd. Han siger, at han så får lidt mere tid til at tage sig af klubben. Det er mere end svært at forstå, hvad han mener med det. **For Rødovre Skakklub, det er jo EJLERT ANDERSEN.**

Tillykke med de 60, **EJLERT.**

På dine taknemmelige klubkammeraters vegne

Per Kühlmann

Kun få har udrettet så meget for dansk skak som Ejlert Andersen, og lægger man de mange års resultater og ny-skabelser side om side er det svært at forstå, at han kun er 60 år. Men efter måden, han når sine resultater på, burde han uforanderligt være 25.

Lobbyisme og rævekager har aldrig været Ejlerts livret, og tog han til et hovedbestyrelsesmøde for at fremlægge sine forslag, lod han sig ikke besnakke af hensynet til enigheden udadtil. Nogen vil måske sammenligne Ejlerts skakpolitiske facon med en god 100 m løber: han skifter ikke retning og er ikke meget for at vente på de andre. I referaterne kan man læse om afgørelser, hvor Ejlerts stemme stod ene mod alle øvrige. Åbent demokrati, hvor man ellers med undren har set forslag forsvinde lige så stille ud af såvel møde som referat.

Som ung spiller i Vanløse Skakklub glædede jeg mig altid til de turneringer, Ejlert arrangerede. Uanset ungdommelige særheder fik vi altid en fair behandling, og var der noget at sige os på, blev det fremført på stedet og på en måde, der ikke var til at misforstå. (Mere stille med dørene gik Ejlert og Edith, når en lommepege-løs junior fik en håndmad fra kantinen).

Siden har jeg som redaktør af Skakbladet kunnet trøste mig med, at i hvert fald dele af min blad-bestyrelse, HB, opretholdt samme åbenhed. Var Ejlert utilfreds med en artikel, gemte han ikke kritikken til HB-møderne:

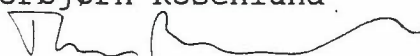
- Hva' er nu det for noget sludder, du skriver? ...
lød det omgående.

Ejlert nyder en sjælden agtelse blandt vore topspillere. En episode under en IM-turnering prentede sig i min erindring og giver i hvert fald noget af forklaringen:

Som man ved selvsyn kan forvise sig om, er Ejlert ikke stor af statur. Tæt bygget er vel den beskrivelse, man hensynsfuldt ville vælge på en rund fødselsdag. At se ham lægge nakken tilbage og med løftet pegefinger belære landsholdsspilleren Ole Jakobsen på 2 meter og 4 om ret-tigheder og især pligter var et imponerende skue.

Skulle alle grupper i dansk skak kunne enes om noget, måtte det være i ønsket om at se Ejlert aktiv og initiativrig et godt stykke ind i næste årtusinde.

Thorbjørn Rosenlund

Brikker på edb

Forhistorien

Egentlig var det vel Ejlert, der startede det. Det med brikkerne altså. Det var november sidste år; Ejlert havde tabt tålmodigheden med den siddende redaktør af Interne Træk. Han ville have et nummer ud - og det skulle være nu. Han havde længe stået for trykningen og nogle af indlæggene, i dette nummer skulle han også være redaktør. Mine indlæg om Rødovre-mesterskabet, skoleskak og om 3. holdets meriter kom derfor i bladet med et diagram å la skrivemaskine, dvs.

```
-----  
! ! ! ! ! !ST!SK! !  
-----  
!SB! !SL! ! !SB!SB!SB!  
-----
```

etc.

Det var ellers meningen, at redaktøren skulle have erstattet det med et professionelt diagram ... Naturligvis kunne læserne bruge diagrammet (ja, jeg forestiller mig altid, at der er nogen, der læser artiklerne) - men det krævede velsagtens bræt og brikker. Kort sagt, det ærgrede mig lidt.

Indlæggene har jeg i flere år skrevet på min Commodore 64 (med et tekstbehandlingssystem, Easyscript) og printet ud på egen printer. Denne giver imidlertid mulighed for selvdefinerede tegn og det måtte vel kunne anvendes til at lave skakbrikker med. Denne artikel er historien om mine problemer med at lave diagrammer uafhængigt af redaktøren; nogle af problemerne er naturligvis lidt tekniske, men det går nok.

Udstyret

Printeren er en 9-nåls matriks-printer med forskellige tekniske finesser. For dem, der ikke kender til edb-printere: En matriks-printer er en slags skrivemaskine, der ikke har støbte bogstaver/tal. I stedet sammensættes bogstaverne af et antal prikker eller punkter på samme måde som i en lysavis. Jo flere punkter, jo tydeligere bliver tegnene.

På en 9-nåls printer som min bliver et tegn opbygget ved hjælp af 11 gange 8 punkter (ved kladder-skript, 120 tegn/sek.) eller 23 gange 16 punkter (skønskrift, også kaldet NLQ-skript, "Near Letter Quality", 30 tegn/sek). Den sidste form er langt mere detaljeret end den første. Den endelige version af artikler (som f.eks. denne), breve mv. er derfor altid i NLQ. Man kan selv definere tegn i såvel kladder-skript som NLQ, men jeg har kun interesseret mig for det sidste.

Hvert NLQ-tegn defineres som en matriks på 23 gange 16 punkter, de 23 vandret. Der er dog den begrænsning, at der ikke må komme to punkter lige efter hinanden vandret. Matricen udskrives som et kvadrat; der er altså ikke lige stor afstand mellem punkterne vandret og lodret.

Hvordan kan en printer med 9 nåle nu udskrive 16 punkter lodret? Jo, først udskrives alle punkter i de ulige punktrækker i hele linien, derefter rykkes printhovedet 1/2 punkt ned, hvorefter de lige punktrækker tages på tilbageturen. Den niende nål anvendes kun, når man angiver, at et tegn skal udskrives "lavt" (f.eks. ved et "g" i et normalt tegnsæt). I så fald anvendes nål 2-9.

Størrelsen

Det stod mig hurtigt klart, at det var for lidt at anvende et enkelt tegn til at definere en felt. Det ville så kun blive $1/9$ tomme højt, dvs hele diagrammet godt 2×2 cm. (Diagrammerne i Skakbladets bogtryk er godt 4×4 cm, mens dem i Interne Træk normalt er 9×9 cm). Der var så et antal muligheder:

- hvert felt 3×3 tegn med brikken i det midterste tegn
- hvert felt 1 tegn, udskrivning i dobbelt eller 4-dobbelt størrelse (en af printerens muligheder)
- hvert felt/brik 2×2 tegn
- hvert felt/brik 3×3 tegn

Den første løsning ville give et pænt stort diagram med mikroskopiske brikker, den næste ville give meget grove brikker. Diagrammer efter den tredje løsning ville være for små til trykemetoden. Reelt måtte det blive til, at en brik skulle tegnes ved hjælp af en gruppe på 9 tegn. Det færdige diagram ville så blive godt 6×6 cm, meget passende.

Der skulle naturligvis være B, S, L, T, D og K, både i hvid og i sort udgave, dvs. 12 brikker, hver bestående af 9 tegn, eller i alt 108 tegn, klart under de 160 tegn som er printerens maksimum for selvdefinerede tegn. Imidlertid skulle feltet selv printes samtidigt med brikken, dvs. brikkerne skulle defineres på såvel hvide som sorte felter. Vi kommer så op på 24 brikker + et tomt hvidt og et tomt sort felt, dvs. 26 gange 9 felter, eller 234 tegn. Visse af tegnene ville dog blive ens, f.eks. er øverste højre hjørne af det tomme hvide felt = øverste højre hjørne af hvid/sort bonde på hvidt felt. Jeg brugte en del tid på at undersøge, om man kunne klare sig med 160 tegn, men opgav til sidst. I det færdige program må printerens tegnsæt løbende udskiftes f.eks. for hver række i diagrammet.

Begyndelsen: de tomme felter

Forsynet med en blok med kvadreret papir gik jeg nu i gang med at tegne først rammen til de tomme hvide felter, nemt nok. Derefter de tomme sorte, men allerede her opstod der problemer:

- hvor sorte skulle de være
- skulle de være prikkede eller stribede
- hvordan kunne tegnene sættes sammen

De første to spørgsmål krævede en beslutning; det blev til ret lyse, prikkede felter. Det sidste spørgsmål viste sig at kræve en del eksperimenter, især fordi reglerne for den slags ikke var beskrevet i brugsanvisningen til printeren. Det viste sig, at der altid kommer 1 punkts vandret afstand til det næste tegn. I lodret retning kan man derimod regulere liniefremføringen i hele 216-dele af en tomme, rigeligt præcist nok. En anden mulighed var at udskrive tegnene som proportional-skrift. Denne metode minder om sats, da f.eks. i-erne ikke fylder så meget som m-erne. Det viste sig dog, at der med denne metode altid kommer 3 punkters vandret afstand mellem tegnene. Ved hjælp af disse automatiske afstande sikrer fabrikanten sig

- at reglen om at undgå to punkter vandret lige efter hinanden blot skal overholdes inden for hvert tegn
- at tegnene ikke kommer for tæt på hinanden ved proportional-skrift

I mit tilfælde var denne hjælp dog ikke velset, men sådan var reglerne nu en gang. Løsningen blev at anvende non-proportional udskrivning med 24/216 tommes linieafstand. Det blev så nødvendigt ved definitionen af de enkelte dele af brikkerne at tage hensyn til det ene punkts afstand mellem tegnene vandret.

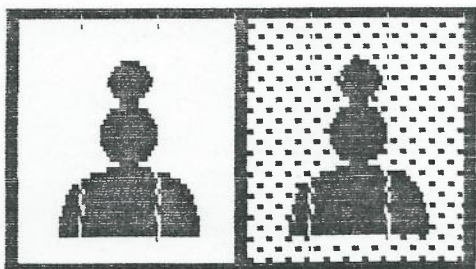
Efter et par eksperimenter besluttede jeg, at hvert felt skulle have sin egen kant. Linierne lodret og vandret blev altså dobbelte - bortset fra de yderste kanter. Ja, det blev nødvendigt at indføre yderligere 8 tegn til at gøre kanterne korrekte (4 af disse tegn er kun en enkelt prik).

Efter disse regler kom de sorte felter til at se således ud (øverste 3 tre tegn vist i firdobbelt størrelse):

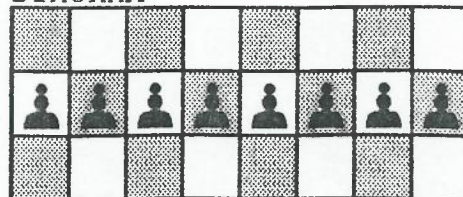

Bonden

Således rustet gik jeg i gang med en simpel bonde, men det var svært. Først skulle den tegnes på det kvadrerede papir svarende til f.eks. Skakbladets bønder (husk at "kvadratet" består af 23 gange 16 punkter, dvs. bonden skal tegnes bred). Derefter skulle tegningen omsættes til strukturen for definition af NLQ-tegn (teknisk: hver af 23 søjler udregnes til 2 tal, først prikkerne i de ulige punktrækker, derefter dem i de lige. Prikkernes placering angives ved potenser af to). En nogenlunde udseende sort bonde blev dog fremstillet, nemlig således (her vist i firdobbelt størrelse samt i diagram):

DIAGRAM

Helt tilfreds var jeg dog ikke. Der var et problem ved overgangen mellem de tegn, der definerede foden af brikken (afstandspunktet). Bonden burde også være lidt højere, have lidt mere hvælvet fod, osv. Men så skulle det hele jo regnes ud på ny ... Og så var der alle de andre brikker. Kort sagt, man burde have nogen til det grove arbejde, og hvem var vel nærmere end computeren? Det skal lige tilføjes, at jeg er særdeles vant til at programmere, såvel hjemme på 64'eren som på arbejde på langt større maskiner.

Alfabetet

De gotiske bogstaver, som min søn Søren arbejdede med på, blev rigtigt flotte. Alfabetet kaldes "Old English" somme steder, "Caslon Black" andre steder. Til en sang har jeg prøvet at bruge et af de firdobbelte, store gotiske bogstaver forrest i hvert vers.

a b c d e f g h i j k l m n o
p q r s t u v w x y z æ å ä

A	B	C	D	E	F	G	H
I	J	K	L	M	N	O	P
Q	R	S	T	U	V	W	X
Y	Z	Æ	Å	Ä			

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

The quick brown fox
jumps over the lazy dog

Brikkerne

Arbejdet med "værktøjet" strakte sig over trekvart år med varierende indsats, oftest i week-end'er. Omsider nåede jeg igen frem til tanken om brikkerne. Ved hjælp af mit special-fremstillede værktøj gik det virkelig langt lettere med at vurdere brikkerens form undervejs, justere på krumninger, ændre på placering mv. Problemet med afstandspunktet blev nogenlunde løst ved at fordele mellemrummene lidt bedre, se f.eks. foden af den sorte bonde eller (tydeligst) den sorte dronning. På næste side ses en dokumentations-udskrift for den sorte løber, hvor hver punkt fylder et helt tegn. På sidste side ses brikkerne, så langt som jeg er kommet. Brikkerne er vist dels i firdobbelt størrelse, dels i diagram-størrelse.

Der er et lille problem, nemlig at felterne synes at svaje lidt på midten. Dette skyldes muligvis printerens justering. Det ser ud til, at de ulige linier ikke har præcis samme placering som de lige. Et eksperiment har bekræftet, at resultatet bliver bedre, hvis man dropper de ulige linier! Dette kan gøres ved at skrive en blank linie og derefter flytte papiret een linie baglæns ("reverse line feed").

Man bemærker også, at alle brikkerne er vist på hvid baggrund. Det er naturligvis min dovenskab, der forhindrer mig i at oprette endnu et sæt brikker blot med en masse ekstra prikker. Eventuelle justeringer af brikkerens form skulle så ske flere steder - det er galt nok, at justeringer skal ske både for de hvide og sorte brikker! Også her er det tanken at lade computeren gøre det grove arbejde, nemlig at tilføje prikker fra det sorte felt. Prikkerne skal tilføjes fra alle fire retninger - indtil brikens omrids nås.

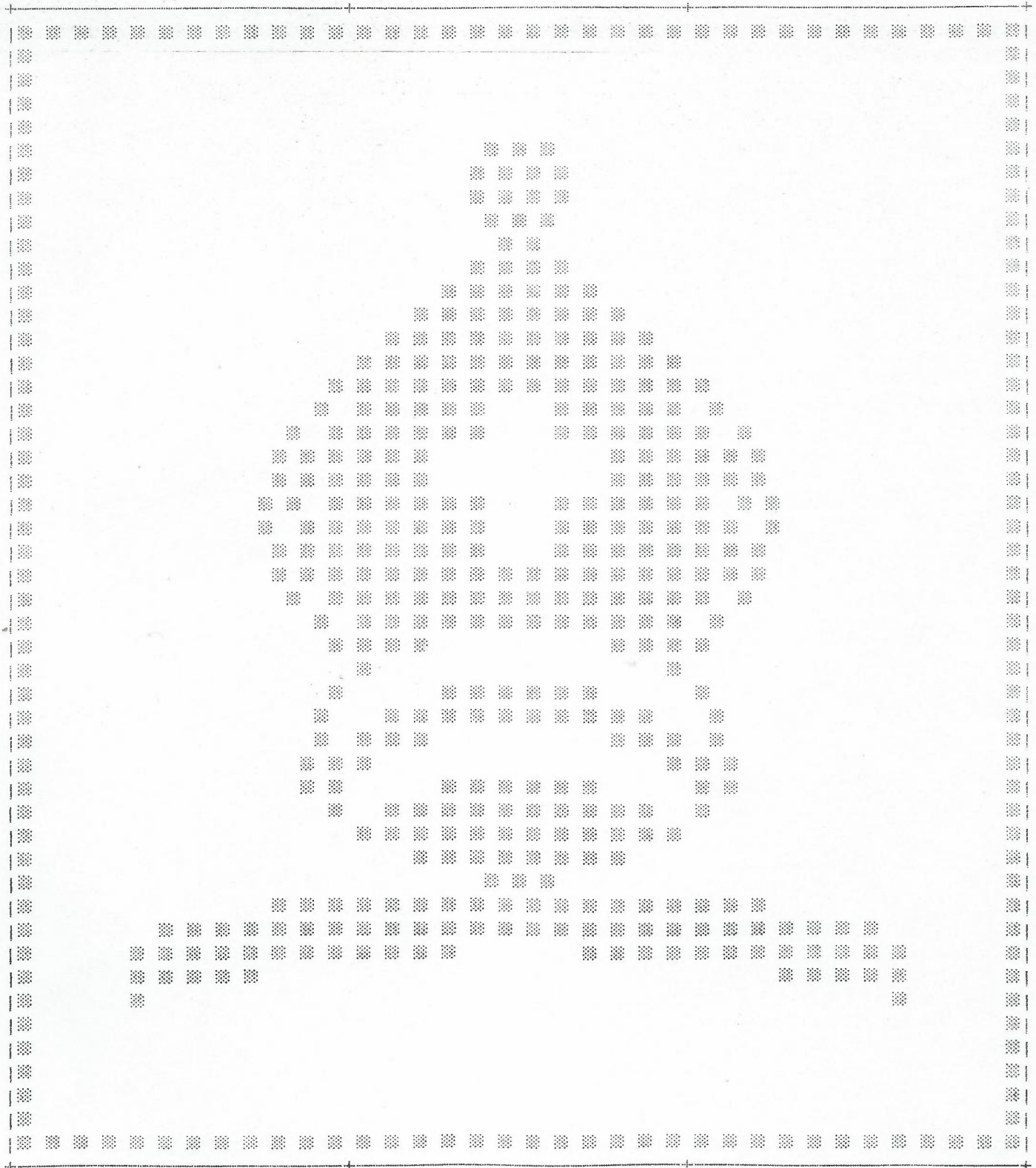
Brikkerne er altså som godt som færdige, nu mangler et (andet) program til at indlæse de tomme felter, kanttegnene samt de hvide og de sorte brikker i en kæmpe-tabel. Derefter skal det udvælges og sende de rigtige NLQ-definitioner f.eks. for hver 8 skakfelter (der måtte jo højst være 160 brugerdefinerede tegn ad gangen i printeren). Sorte felter skulle - som ovenfor nævnt, defineres specielt.

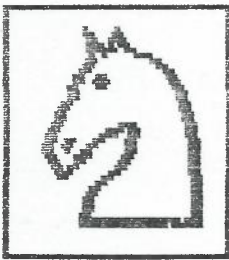
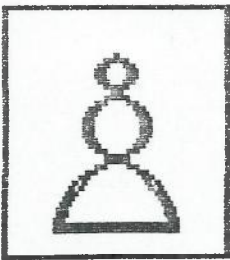
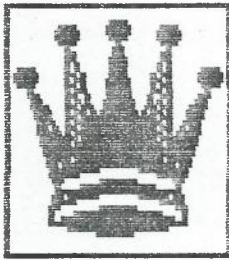
Naturligvis skal man også kunne indtaste stillingen, vel også se den på skærmen (til kontrol) inden udskrivningen - ja, muligvis kunne man indsætte brikkerne direkte på et tomt bræt på skærmen. Der går nok endnu et stykke tid, før også dette program er klar.

Der skal nok være dem, der indvender, at der kunne konstrueres mange hundrede klæbe-diagrammer i den tid, der går til at opbygge sådanne programmer. Til dem vil jeg blot sige, at de ikke har forstået en pind af det hele! Biblioteket kan sikkert anbefale noget litteratur om homo ludens.

Bjørn Enemark

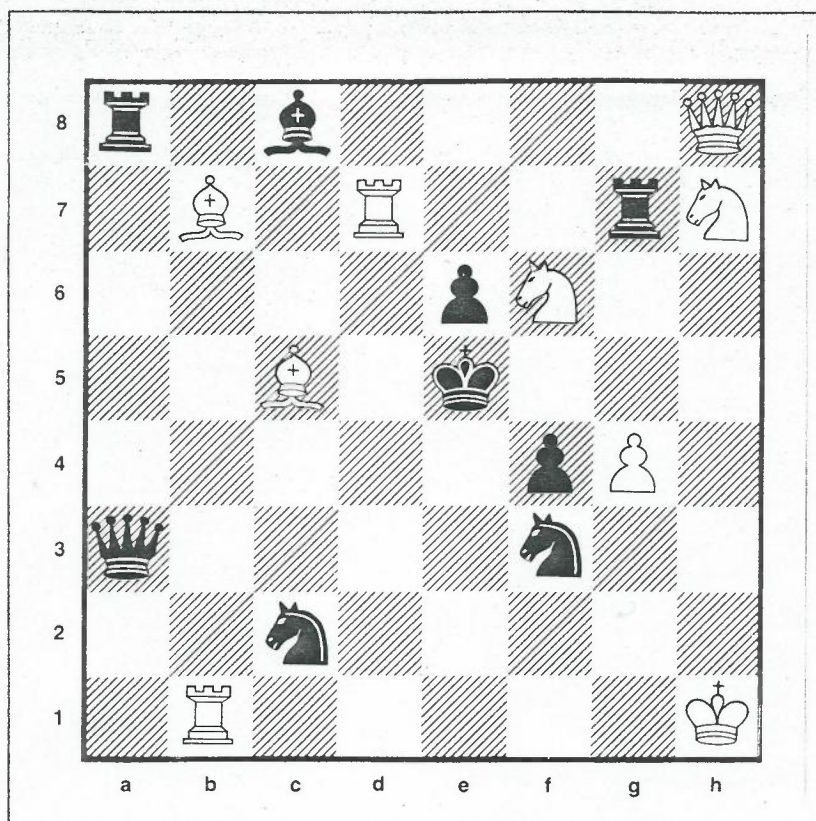
4A:

Skakopgave

Original-opgave af Bjørn Enemark
Konstrueret 1978, ikke publiceret

Hvid sætter mat i to træk

Løsninger til Klaus Mortensen senest 90-12-14

Hvids første træk skal angives, eventuelt også de vigtigste modtræk og de tilsvarende mattræk.

Om skakopgaver i øvrigt: Fordringen "hvid sætter mat i 2 træk" betyder, at hvid højest må bruge 2 træk til matsætning, uanset hvad sort gør. Der er også et æstetisk krav om éntydighed, dvs. der må kun være ét starttræk, hvormed fordringen kan opfyldes. Ligeledes må der for hvert af de mulige sorte svartræk kun være ét muligt hvidt mattræk.

Skakopgaver er ikke "rigtig" skak. Det er således uden interesse, om hvid har materiel overvægt eller ej. Ligeledes er det uden interesse, om hvid sagtens kan vinde slutspillet under alle omstændigheder. Betragt en opgave som et skak-relateret puslespil.

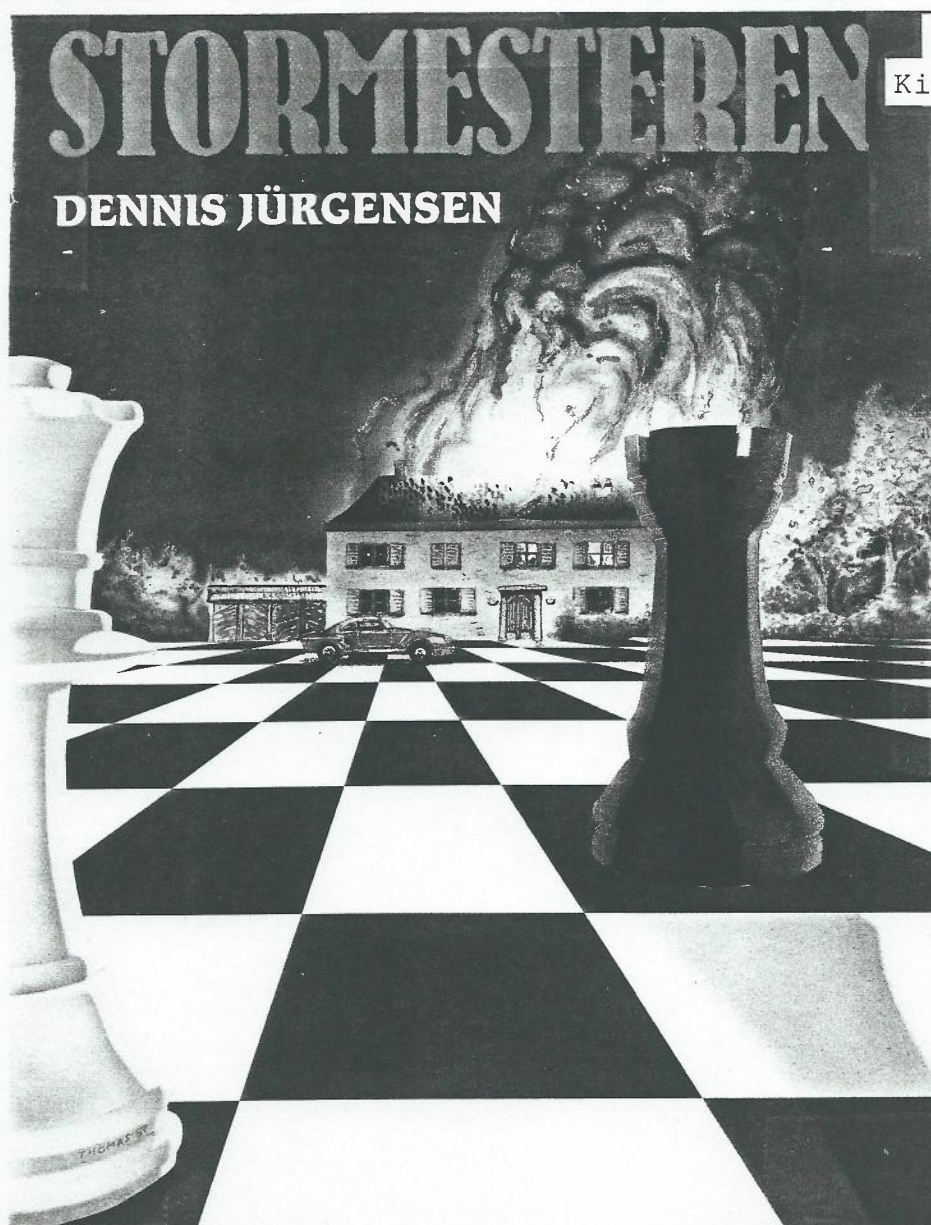
God fornøjelse med denne.

Tusinder, tusinder og atter tusinder af skakbøger (Teoribøger, turneringsbøger m.v.) har set dagens lys siden Franskmanden FRANCOIS-ANDRÉ DANICAN PHILIDOR (1726-1795) udgav sit geniale værk "ANALYSE DU JEU DES ÉCHECS" i 1749.

I filmens og teatrets verden har spillet også været anvendt som "Fyldstof" i større eller mindre grad. Hvem kan iøvrigt glemme James Bond filmen : "FROM RUSSIA WITH LOVE", hvor den brillante partiafslutning (Iøvrigt taget fra partiet SPASSKIJ- BRONSTEIN, 27. Sovjetmesterskab 1960) på mesterlig vis sætter gang i filmens handling!

Indenfor litteraturen er det så som så med bøger, hvor skak spiller en betydelig rolle. Det største mesterværk må vel siges at være STEFAN ZWEIG's "SKAK-NOVELLE". Men vi behøver slet ikke at tage så langt væk herfra, for den kendte RØDOVRE-forfatter DENNIS JÜRGENSEN (Se omtale næste side) har også gerne ville vise sin store glæde over dette smukke spil, så han skrev en kort novelle, kaldet "STORMESTEREN" (TELLERUPS FORLAG, 1987), hvor handlingen foregår i den absolutte stormestertop, fuld af dramatik.

Det er derfor meget glædeligt at berette, at INTERNE TRÆK har fået forfatterens accept til at gengive bogen, og den vil derfor udkomme som ekstra krydderi til bladet i 4 dele; de første 2 kapitler følger umiddelbart efter omtalen af DENNIS JÜRGENSEN!

God læselyst!

Kim L. Andersen

Introduktion til "Stormesteren"

Dennis Jürgensen er født i København i 1961.

Siden 1981 har han skrevet en række bøger, fortrinsvis for børn og unge.

Normalt foretrækker Dennis Jürgensen at lave fortællinger inden for de fantastiske genrer, altså science fiction, fantasy og horror.

Flere af hans børnebogsserier, Dracula-bøgerne og KRØNIKER FRA KVÆHL, ligger netop inden for dette område. Og i slutningen af 1990 kom fantasy-romanen "Dystopia", som også forsøger at få de voksne læsere med.

"Stormesteren" ligger inden for krimigenren, en genre som Dennis Jürgensen ikke har lavet ret meget i, men gerne fremover vil dyrke noget mere.

Historien er længdemæssigt en novelle, selv om den blev udgivet som en bog. Ideen til den opstod i forbindelse med Dennis Jürgensens begejstrede interesse for verdens mest geniale brætspil, skak.

I litteraturen er der skrevet en række historier, hvor skak indgår som et vigtigt element. De fleste kender vel nok Stefan Zweigs mesterværk "Skaknovelle" (hvis ikke, er den hermed anbefalet) og for eksempel skakspillet fra "Alice i Eventyrland".

"Stormesteren" har i øvrigt intet med nulevende eller afdøde skakspillere at gøre. Den er udelukkende fiktion.

Dennis Jürgensen

STOR- MESTEREN

Tellerup

I kikkertsigtets infrarøde lys lignede han ingen verdensmester. Tværtimod. Det var bare en mørk skikkelse mod soveværelsets store oplyste vinduer.

Han stillede sig præcis, hvor jeg ville have ham. Jeg havde observeret ham gennem en hel måned, så det kom ikke som nogen overraskelse.

Helt fremme ved balkonens rækværk, til højre for den yderste blomsterurne, tændte han en cigaret og så ud i mørket.

Jeg sad på hug mellem to buske, men idet jeg lagde an til skud, kom jeg til at lægge vægten på den bageste fod, hvorved en gren knækkede under mig som et tordenskrald.

Mit hjerte bankede som om det ville ud gennem brystkassen, men skikkelsen ovre på balkonen rørte sig ikke. Lyset fra huset faldt på venstre del af hans hoved; han havde ikke høreapparatet på.

Jeg tog en dyb indånding.

Nattestilheden blev brudt af et næppe hørligt »Poff«.

Jeg stirrede på det forhenværende skakgeni, Tom Mallmann, stormester og to gange verdensmester. Han gik et skridt tilbage og faldt om på stengulvet.

Jeg lagde hurtigt geværet tilbage i kassen og lukkede den. Gav mig tid til at finde det tomme hylster, kom det i lommen og begyndte forsigtigt tilbageturen op ad en lille skråning.

Da jeg var næsten helt oppe, så jeg ned mod huset. Alt var fuldstændig roligt. Intet bevægede sig, udover et gardin i den milde nattevind.

Porschen holdt parkeret næsten en kilometer borte, men jeg havde ikke turdet løbe risikoen ved at køre nærmere, så jeg var temmelig udmattet, da jeg endelig nåede frem til den i udkanten af nåleskovsområdet.

Jeg lagde geværet i bagagerummet og lyttede igen. Stilhed.

Jeg kørte gennem hele skovstykket uden lys. Chancen for at møde en anden bil var ganske vist minimal, men lys herinde og på dette tidspunkt kunne meget let vække mistanke hos en ensom nattevandrers. Fra hovedvejen fortsatte jeg mod det udvalgte sted ved floden, hvor jeg parkerede bag en række skurvogne. Det var stjerneklart. Bag mig brusede floden uden ophør.

Jeg åbnede bagagerummet, tog geværkassen frem og slyngede den af alle kræfter ud i vandet. Patronhylsteret fulgte efter.

Så gik jeg i gang med at skifte hjulene ud. Jeg havde medbragt nogle slidte, der havde et mønster så forskelligt fra de originale som muligt. Det var fandens besværligt at sidde med en lommelygte mellem tænderne og bakse, men jeg ville helgarderes.

Da jeg havde skiftet alle fire hjul og rullet de gamle i floden, kørte jeg hjem.

Klokken var lidt over tre, da jeg kørte ind i garagen.

Inde i huset var alt stille. Kun Killer, vores godmodige labrador, kom mig logrende i møde og fulgte med ovenpå.

Jeg stak hovedet ind i børneværelset. Jimmy trak vejret tungt.

Lissy sov mindst lige så fast som Jimmy, så jeg kunne nemt kravle i seng. Jeg strøg Lissy over kinden, men hun reagerede overhovedet ikke.

Tilfreds lagde jeg hovedet på puden og så op i loftet. Jeg havde givet dem begge et lettere sove-middel. Det var nødvendigt. Mit alibi måtte være helt vandtæt.

2

- Richie, har du hørt det? råbte min kone og kom farende ind i arbejdsværelset, iført morgenkåbe og på bare fødder.

Hun plantede transistoren midt på skakbrættet, hvor jeg var i færd med at analysere et vanskeligt springerslutspil.

- Lissy, hvad i alverden ...

- Shhh, hør efter! afbrød hun mig ophidset og skruede op. - Det må komme om et lille øjeblik ... de sagde i oversigten ... hør ...

»- Politiet efterforsker her til morgen mordet på den forsvarende skakverdensmester Tom Mallmann. Klokkeren 01.45 i nat blev han fundet skudt på balkonen i sin store villa nær Green Forest.

Store områder omkring ejendommen er blevet gennemført uden resultat. Politiets ballistiske afdeling oplyser, at Tom Mallmann er blevet ramt i hjerteregionen, men vil ikke give nærmere detaljer af hensyn til opklaringsarbejdet.

Tom Mallmann blev internationalt kendt som skakvidunderbarn.

Allerede i en alder af atten år blev han stormester, og to gange har han været verdensmester.

Derfor regnede skakekasperter Tom Mallmann som selvskreven til at generobre titlen for tredje gang i træk, men efter nattens hændelse retter opmærksomheden sig nu mod stormesteren Richard Kent, der i skakkredse er kendt som »Den Evige 2'er«. Richard Kent, der menes at være den spiller, der har størst chance for at vinde verdensmesterskabet, skulle have spillet mod Tom Mallmann om titlen.

I stedet skal han nu møde vinderen af kampen mellem polakken Szlaslaw Szladislur og russeren Monotonovitj Skarpikov ...«

Jeg stirrede på Lissy. Ventede på reaktionen.

- Richie ...

Lissy satte sig på mit skød.

- Det er jo forfærdeligt, men ... det betyder, at du *endelig* får chancen ... du kan blive *verdensmester* ...

Jeg nikkede. Hun bekræftede blot, hvad der var min egen opfattelse. Tom Mallmann *var* den eneste jeg frygtede. Jeg havde aldrig vundet over den djævel, men nu stod pladsen tom. Sejren var inden for rækkevidde. Selv eksperterne var blevet klar over det.

- Men hvem kan have gjort det?
- Ærlig talt ... mellem os to, Richie, kan det ikke være underordnet?
- Joh måske, men ...
Det ringede på døren.

- Mr. Kent, vi forsøger at udspørge så mange mennesker som muligt om Tom Mallmann, forklarede kriminalkommissæren, da vi havde sat os i den store opholdsstue. - Som De sikkert ved, var mr. Mallmann noget af en enspænder, der nødtigt udtalte sig om sit privatliv til offentligheden. Af samme grund har vi vanskeligt ved at kortlægge nattens begivenheder. Tom Mallmann blev skudt, formentlig med en ni millimeter riffel ... har De våben i huset, mr. Kent?

- Nej, jeg afskyr den slags! svarede jeg omgående. - Hør, De antyder vel ikke, at jeg ...?

- Undskyld mig, men det er mit arbejde at spørge. Hvor befandt De Dem i nat ved 01.30-tiden?

- Jeg sov. Jeg kan ikke få søvn nok i øjeblikket. Kommissæren nikkede med et kort smil og vendte blikket mod det store marmorskakspil, der stod på sofabordet.

- Jeg forstår. Jeg spiller selv skak ... på det rent amatør-mæssige plan, naturligvis, men jeg hader

at tabe, så mellem os håber jeg virkelig, at De vinder titlen. De har fortjent det.

- Tak.

- Sig mig, hvor godt kendte De Tom Mallmann?

Jeg fandt en cigaret frem og tændte den.

- Tja, jeg har spillet mod Tom omkring 30 gange i turneringer verden over, men aldrig vundet over ham én eneste gang. Det længste jeg er nået, er to gange remis. Tom *var* ganske enkelt verdens stærkeste spiller i nyere tid ...

Lissy afbrød os ved at sætte kaffekopper på bordet. Jeg studerede kommissær Ryders let sammentrukne skikkelse. Han sad dér i lys cottoncoat med sine lange ben stemt akavet mod sofabordet og fingererede ved sin notesblok, som om han var lidt beklemmt ved hele situationen. Han lignede mest af alt en af disse journalister, der langt om længe har fået arrangeret et møde med et idol, og nu ikke rigtigt ved, hvor han skal tage fat.

- Men De har altså aldrig haft forbindelse med Mallmann privat?

- Næh, vi har sludret sammen til diverse skaksammenkomster, men jeg har aldrig besøgt ham i hans hjem. Vi var jo trods alt modstandere, og som De selv var inde på, så var Tom ikke nogen

særlig selskabelig person. *Jeg* har aldrig hørt ham tale om andet end skak. Han levede for det ... som de fleste af os for øvrigt!

- Sukker og fløde? spurgte Lissy.

- Næh tak, svarede kommissæren.

Jeg fik meget hurtigt fornemmelsen af, at jeg havde kommissær Ryder i et fast greb. Mange års koncentreret skakspil giver værdifulde erfaringer i psykologien.

- Skal jeg være ærlig, fortsatte jeg og løftede kaffekoppen, - ... så synes jeg Tom Mallmann udviklede sig til en mere og mere paranoid person. Han bærer solbriller på alle avisfotos inden for de sidste ti år. Hans værelseskrav under diverse turneringer grænsede til det urimelige, og så de hvide handsker han altid spillede med; som om hans modstandere var pestbefængte.

- Jeg forstår Deres holdning, mr. Kent, nikkede kommissæren. - Men at dette »forfølgelsesvanvid« åbenbart ikke var helt ubegrundet, blev desværre bekræftet i nat!

- Ja, det er forfærdeligt.